

Jana Benková: Dievča s mačacím menom

Linda s Miškom zhlkli praženicu, vypili čerstvo vytlačenú pomarančovú šťavu a hor sa vzdelávať. Šiška slabučko vrčiac nespokojne zaliezla na svoj vankúšik pod deku a ja som si ešte mohla dopriať polhodinku sladkého ranného vylihovania.

Keď už bolo deväť, zívla som a vstala. Umyjem si vlasy a o takú polhodinku ohlásim Braňa. Dúfam, že bude doma, veď my sme sa vlastne ani nedohodli, kedy vybehneme na to naše miesto. Pod sprchou som sa natrela sprchovým gélom, a kým ho zmýval prúd horúcej vody, vtrela som si do vlasov šampón. Vtom som začula zvonenie telefónu. Joj, to bude asi Linda! Určite si niečo zabudla. Alebo Natália zasa s nejakou jóbovkou.

Zvonenie znelo čoraz naliehavejšie.

Vypla som vodu, zamotala som si vlasy do veľkého uteráka a len tak, bosá a ešte vlhká som zbehla po schodíkoch do kuchyne, odkiaľ drnčal mobil do celého domu.

Trochu som sa pošmykla na poslednom schodíku a kým som nabrala rovnováhu a stihla dočiahnuť telefón, uvidela som pred sebou vysokú postavu. Týčila sa meter odo mňa. Teda on. Zajačala som a on vykrikol tiež. Schytila som do ruky pokrievku, čo bola položená najbližšie a striedavo som sa snažila prikryť hore aj dolu. Potom som sa otočila a Braňo sa zasmial.

„Takto vidím ešte dokonca aj tvoj zadok.“

„Nehovor mi, čo vidíš!“ zasyčala som.

„Je krásny.“

„Nikdy mi to nehovor a na toto zabudni,“ strhla som si konečne z hlavy veľký uterák, lebo až teraz som si uvedomila, že ho mám, a snažila som sa zakryť aspoň to najnutnejšie. Vlasy sa mi rozutekali a do okolia striekali malinké kvapôčky vody. Polovica z nich skončila na Braňovom bielom tričku. Spanikárila som ešte viac a ako naschvál, aj ten sprostý uterák mi vypadol z ruky na zem. No katastrofa!

Braňo sa uškŕňal, ale oceňujem, že sa rovno nerehotal. „Prišiel som, či nejdeme von už teraz...“

„Práve som na teba myslela, že by sme...“

Vyriekli sme to naraz a v tej istej sekunde sme sa obaja aj zarazili. Telefón konečne prestal hulákať.

Vystriedal ho štekot Šišky, ktorá bola síce malá, ale hlučná za troch. „To je ona? Kočka, čo miluje šišky?“ sklonil sa k nej Braňo, no Šiška sa predvádzala ešte viac. „Taká medzi chleby.“

„Skutočne skvelý postreh. A bacha, ona sa uráža, ak jej nepovieš, že je veľmi krásna,“ zamrmlala som. „Nemohol by si odísť? Oblečiem sa a prídem von.“

„Už som videl všetko, nemusíš sa hnať ku skrini.“

„Mám mokré vlasy.“

„To je sexi.“

„To mi môže vravieť len môj frajer.“

„Máš ho?“

„Možno.“

Rozhodil rukami. „Aha, tak sorry. Počkám doma, kývni mi, keď budeš pripravená.“

„Nie, choď rovno na to miesto, prídem.“

„Čiže bude ti to trvať večnosť.“

„Čo vyrývaš?“

„Čo robia ženy tak dlho v sprche?“

„Umývajú sa. Natierajú...“

„Jasné,“ stíšil hlas. „Pomaly si otierajú pokožku mokrou špongiou, jemne sa hrajú s penou na svojich prsiach... Skúmajú svoje intímne partie, myslia na chlapa snov a vzdychajú...“

„Prestaň.“

„A na samotné umývanie im zostáva len asi päť minút.“

„Vravím ti, choď už!“ Keby som mohla, hodím do neho uterák.

Zalúskal prstami, aby Šišku podráždil ešte viac a vyšmykol sa von. Až vtedy som začula jeho rehot.

